

הרב מיכאל רוזנצווייג – מקורות נוספות בענין יחסי סוגי מומרים

Page 1 of 4 – YIJE 5780 – Set 12

- 1 תלמוד בבלי מסכת חולין דף יד עמוד א
- 2 :מתני'. השוחט בשבת וביום הכיפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו - שחיטתו כשרה
- 3 תוספות מסכת חולין דף יד עמוד א
- 4 השוחט בשבת כו' - אפילו במזיד בעי לאוקומי תימא אי במזיד היאך שחיטתו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור
- 5 לאכול משחיטתו כדמוכח לעיל (דף ה.) ועוד דבגמ' בעי לאוקומי במזיד ורבי מאיר ורבי מאיר אית ליה בפ' עד כמה
- 6 (בכורות ל.) ובפ' זה בורר (סנהדרין דף כז.) דמומר לדבר אחד הוה מומר לכל התורה כולה וי"ל דהתם בפרהסיא
- 7 והכא בצינעא ומיהו למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פעם אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק ב'
- 8 לקמן (דף לט.) דאמר השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקונטרס מותרת
- 9 באכילה והתם גברא בר קטלא הוא כדאמרינן בפ' ד' מיתות (סנהדרין דף סא.) דמודה ר"ל דבר קטלא הוא מידי
- 10 דהוה אמשתחוה להר דהר מותר ועובדו בסייף ועוד אמרינן לקמן בסוף פרק שני (דף מא.) אפי' למ"ד אדם אוסר
- 11 דבר שאינו שלו ה"מ עובד כוכבים אבל ישראל לצעורי בעלמא קא מכיין ופריך מב' אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשם
- 12 אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיטתו פסולה ומשני הכא במאי עסקינן בישראל מומר והשתא כיון דמומר
- 13 .הוא בלא שום אחד מכל אלו תיפוק ליה דפסול אבל אי בחדא זימנא לא איתסר שחיטתו ניחא
- 14 חידושי הרמב"ן מסכת חולין דף יד עמוד א
- 15 הא דתנן השוחט בשבת שחיטתו כשרה. יש לפרשה בשוחט בצנעה שאלו בפרהסיא הרי אמרו (ה' א') משומד
- 16 לחלל שבתות בפרהסיא כמשומד לכל התורה הוי, ובתוספות אמרו שאין אותה שחיטה שהוא נעשה משומד עליה
- 17 אסורה אלא מה ששוחט מכאן ולהבא, וראיה לדבר מאותה שאמרו בפ' אותו ואת בנו (פ"א ב') פעמים שאפילו
- 18 שחט ראשון לשלחנו ושני לע"ז חייב לרבנן דאמרי שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה והיכי דמי כגון דלא אתרו
- 19 ביה לע"ז וכי אתרו ביה נמי פטרי ליה התם משום דקים ליה בדרבה מיניה, וש"מ דשחיטה כשרה היא שאם תאמר
- 20 שחיטה דמשומד היא נהי נמי דסברי רבנן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה בשאיסור ד"א גורם לה, אבל זה
- 21 ששחיטתו פסולה אינה אלא כנחירה בעלמא ובודאי פטור הוא עליה משום אותו ואת בנו, אלא שאין שם שחיטת
- 22 משומד עליה אלא מאותה שחיטה ואילך, ושמא נאמר כיון שאינו מתחייב משום שוחט לע"ז עד גמר זביחה י"ל
- 23 שאינו משומד דלא עבד ע"ז עד גמר שחיטה וכשרה היא, הא בשבת מכיון שחלל שבת במקצת שחיטה דחובל הוא
- 24 הוי משומד ושחיטתו פסולה, וכן צריך עיון שחיטת משומד לע"ז אי הויה כשחיטת נכרי לטמויי במשא, או שמא
- 25 אסורה באכילה בלחוד היא דהא אינו גוי וקדושיו קדושין, ואם נאמר שישנו בכלל שחיטה כל שחיטה שמטהרת
- 26 מידי נבלה חייב משום אותו ואת בנו לרבנן ואפילו באסורי הנאה
- 27 חידושי הר"ן מסכת חולין דף יד עמוד א
- 28 מתניתין השוחט בשבת אף ע"פ שמתחייב בנפשו שחיטתו כשרה. וא"ת והא קי"ל דמומר לחלל שבתות בפרהסיא
- 29 הוי מומר לכל התור' כולה וכדתניא לעיל חוץ מן המומר ומנסך את היין ומחלל שבתות בפרהסיא וכיון שכן היכי
- 30 קתני שחיטתו כשרה בשלמא למסקנא דשמעתין דאוקים לה בשוגג ניחא אבל מעיקרא דמהדרין לאוקומה במזיד
- 31 ור' מאיר היכי תנן שחיטתו כשרה. י"ל דלמאי דסליק אדעתין מעיקרא מוקמינן למתני' בשוחט בצנעא אבל
- 32 בתוספות כתבו דאפילו במזיד ובפרהסיא שחיטתו הראשונה כשרה שאינו נעשה מומר אלא עד גמר שחיטה.
- 33 וראיה לדבר מדאמרינן בפרק אותו ואת בנו (דף פא) דלרבנן דאמרי שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה שחט
- 34 ראשון לשלחנו ושני לע"א חייב משום אותו ואת בנו ואם איתא דשחיטה ראשונה שחט' מומר חשבינן לי' אמאי
- 35 מחייבי רבנן והלא אינה שחיטה כלל אלא נחירה בעלמא אלא ודאי משמע שאין שם מומר עליו אלא מאותה שחיטה
- 36 ואילך. ויש דוחין ולומר דלא דמי שבת לע"א דשוחט לע"א כיון שאינו עובד אותה אלא עם גמר שחיטה בדין הוא
- 37 שנכשיר שחיטתו הראשונה שהרי נעשית בהכשר אבל שוחט בשבת הרי בתחלת שחיטתו חלל שבת דחובל הוא
- 38 הילכך אפילו בשחיטתו הראשונה הוי מומר ושחיטתו פסולה. ואין זה כלום אצלי דבשבת נמי לא מחייב עד גמר
- 39 שחיטה דמקמי הכי ה"ל מקלקל בחבורה דקי"ל דפטור. אלא שדוחין עוד ואמרינן דאפשר דשחיטת מומר לע"א נהי
- 40 דמיתסרא באכילה אפשר דלא הויה כשחיטת נכרי לטמויי במשא דהא אינו כותי וקדושיו קדושין ואם איתא דהכי

הרב מיכאל רוזנצווייג – מקורות נוספות בענין יחסי סוגי מומרים

Page 2 of 4 – YIJE 5780 – Set 12

- 1 הוא אף על פי שנעשה מומר בשחיט' ראשונ' לרבנן חייב משום אותו ואת בנו כשחיטה שאינה ראויה מקריא כיון
2 ששמטהר מידי נבלה הילכך ליכא למיליף מההיא דאותו ואת בנו
- 3 משנה למלך הלכות שגגות פרק ג הלכה ז
- 4 [ז] כבר ביארנו בהל' מעשה הקרבנות וכו' כיצד מומר לאכול חלב שאכל חלב בשגגה והביא חטאתו אין מקבלין
5 ממנו עד שיחזור בתשובה. והנה דין זה הובא בגמרא בכמה דוכתי בפ"ג דהוריות (דף י"א) ובפ"ק דחולין (דף ה').
6 אך מ"ש רבינו עד שיחזור בתשובה יש לדקדק אם כוונתו הוא דאף אם השגגה היתה בעודו מומר כיון דעכשו חזר
7 בתשובה מקבלין ממנו או דלמא דלעולם כל שבשעה שחטא בשגגה היה מומר שוב אין מקבלין ממנו אפילו אם
8 חזר בתשובה אחרי כן ומ"ש עד שיחזור בתשובה הכוונה היא דלאחר שחזר בתשובה אם חטא בשגגה מביא קרבן
9 על חטאתו אבל לעולם אינו מביא קרבן על מה שחטא בעודו מומר. וטעם גדול יש בדבר שהרי רש"י פירש על דברי
10 ר"ש דאמר השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו דגרסינן היושב מידיעתו שאם היה יודע שהוא חלב היה יושב ובטל
11 מעבירה זו כו' משמע דבתר שעת החטא אזלינן וכיון דבאותה שעה שחטא לא היה יושב מידיעתו אף שאח"כ חזר
12 בו פטור. וראיתי לתוס' בפ"ב דשבועות (דף י"ז) עלה דההיא דבעי רב אשי טימא עצמו במזיד מהו שכתבו צ"ל
13 דבשעה שטימא עצמו לא ידע שהיה במקדש דאי ידע וטימא עצמו במזיד אפילו שכח אח"כ לא מיחייב קרבן דהא
14 לא שב מידיעתו הוא ע"כ. נראה מדבריהם דכל דבשעה ששגג היה מומר שוב אינו מביא קרבן אח"כ אפילו חזר
15 בתשובה דאלת"ה מאי דוחקיהו לאוקומה בשלא ידע שהיה במקדש אימא דמיירי בדעבד תשובה אלא ודאי דס"ל
16 דאפילו עבד תשובה לא מהני וכן יש לדקדק מדבריהם ממ"ש שם באותו דף ד"ה אי בתלמיד חכם יע"ש
- 17 שוב ראיתי לתוספות בפ"ק דחולין שכתבו כן בפירוש
- 18 משנה למלך הלכות שגגות פרק ג הלכה ז
- 19 הנה נא הואלנו ליישב דעת רבינו ולומר דס"ל דכל שעשה תשובה מקבלין ממנו קרבן על מה ששגג בעודו מומר אך
20 מה שקשה בעיני הוא סוגית הגמרא דפ"ח דיומא
- 21 משנה למלך הלכות שגגות פרק ג הלכה ז
- 22 אך עדיין לא נתקרה דעתי בכל זה דהא הרואה סוגית הגמרא יראה דמקרא דמכם ממעטינן מומר לע"ז ובפ' חלק
23 ממעט ליה מזבח רשעים וא"כ קשה דלמאי איצטריך מכם למעט מומר לע"ז דת"ל מקרא דזבח רשעים ודוחק לומר
24 דאחר שלמדנו מקרא דמומר לע"ז הוי מומר לכל התורה א"כ שפיר מימעט מזבח רשעים דמה לי מומר לכל
25 התורה מה לי מומר לע"ז כולם שוים לרעה וקרינן בהו זבח רשעים תועבה. ודע שמה שכתבתי לעיל דמומר לכל
26 התורה דשוה למומר לדבר אחד ומביא קרבן על אותו חטא אף שקיימתיו מסברא שוב ראיתי הדבר מפורש
27 בחידושי הרשב"א לחולין וז"ל קשיא לי אמאי לא אוקמה במומר לדבר אחד ואשמעינן שאין מקבלין ממנו לאותו
28 דבר שהרי לכ"ע משמע דמומר לאכול חלב אין מקבלין ממנו קרבן על החלב ורישא דמומר לכל התורה כולה
29 ומציעתא במומר לנבילות שמביא קרבן על הדם וסיפא במומר לאכול חלב שאין מקבלין ממנו קרבן על החלב ויש
30 לומר דא"כ היינו רישא דמאחר דגלי לן קרא דמומר לכל התורה כולה אין מקבלין ממנו קרבן לאחת מן העבירות
31 פשיטא דלאותה מצוה שהוא מומר לה שאין מקבלין ממנו עליה ע"כ. הרי לך הדבר מפורש ככל אשר כתבנמשנה
- 32 למלך הלכות שגגות פרק ג הלכה ז
- 33 ודע שמדברי התוס' דשבועות שכתבנו לעיל מוכח מדבריהם דהא דאמרינן דמומר לעבירה אחת דאינו מביא קרבן
34 על אותו חטא בפעם אחת שעשה אותה עבירה במזיד נקרא מומר לאותה עבירה ומש"ה הוקשה אלינו דאיך
35 יתייבב לרבינו אותה בעיא דטימא עצמו במזיד וצדדנו כמה צדדים ליישבם. שוב ראיתי שרבינו חולק בזה וס"ל דלא
36 מיקרי מומר לאותה עבירה בפעם אחת שהרי בהל' מעשה הקרבנות כתב היה מומר לעבירה והוא מפורסם וידוע
37 לעשותה והורגל בה בין להכעיס בין לתיאבון אין מקבלין ממנו קרבן לאותה עבירה ע"כ. והנה הנך רואה כמה
38 תנאים התנה כדי שיקרא מומר לאותה עבירה

הרב מיכאל רוזנצווייג – מקורות נוספות בענין יחסי סוגי מומרים

Page 3 of 4 – YIJE 5780 – Set 12

- ומשנה למלך הלכות שגגות פרק ג הלכה ז 1
- ודע שמדברי רבינו נראה דדוקא במומר לעבירה אחת דאמרינן שאינו מביא קרבן על אותו חטא בזה הוא שהתנה 2
דבעינן שיהיה מורגל בעבירה זו ואך במחלל שבת או עובד ע"ז דקי"ל דהוי מומר לכל התורה ואין מקבלין ממנו 3
שום קרבן בזה ס"ל לרבינו דבפעם אחת שחלל שבת או שעבד ע"ז נעשה מומר לכל התורה כולה אך מדברי מרן 4
שכתב בהל" שחיטה דפירוש מומר הוא שהוא מועד לעבור על המצוה ההיא כו' נראה דגם בע"ז ובחילול שבת לא 5
מיקרי מומר לכל התורה אלא במועד לעבור על המצוה ההיא. ולפי זה מ"ש שם רבינו מי שהוא פסול לעדות 6
בעבירה מן העבירות של תורה הוא כולל כל העבירות אפילו עבד ע"ז או חלל שבת דכל שאינו מועד לזה פסול 7
לעדות מיקרי ושחיטתו כשרה ואין הפרש בין ע"ז ושבת לשאר עבירות אלא במומר דהיינו מועד לכך דבע"ז ושבת 8
שחיטתו נבלה משום דהוי מומר לכל התורה כולה אבל במומר לאחת משאר עבירות כל שישאל בודק את הסכין 9
שחיטתו כשרה אבל בפסול בלבד כלומר שלא הורגל לכך אין הפרש ביניהם אלא אף בע"ז ושבת שחיטתו כשרה 10
אף שלא בדקו לו סכין ואף אם נפשך לומר דמ"ש רבינו מי שהוא פסול כו' דלא מיירי בע"ז ושבת מ"מ מ"ש דמומר 11
לע"ז או לשבת דהרי הוא כעכו"ם ושחיטתו נבילה לא מיירי אלא במי שהוא מועד לכך דהא פירוש מומר אינו אלא 12
מועד לאותה עבירה אלא דאפשר דמי שהוא פסול לעדות בסיבה שעבד ע"ז או שחלל שבת נהי דאין שחיטתו 13
נבילה כשחיטת עכו"ם מ"מ בעינן שישראל יבדוק לו סכין ויתן לו דומיא דמומר לשאר עבירות. ולפ"ז יש חילוק בין 14
ע"ז ושבת לשאר עבירות בין שיהיה מומר בין שיהיה פסול, אך לכל הפירושים מאי דאמרינן דמומר לע"ז או לשבת 15
דהוי מומר לכל התורה כולה הוא דוקא במומר שפירשו מועד לכך ולפ"ז לא ידעתי כוונת רבינו בהל" מעשה 16
הקרבת למה במומר לעבירה אחת הוצרך לפרש דבעינן שיהיה מורגל ולא הספיק לו במ"ש מומר ואילו גבי מומר 17
לע"ז או לחלל שבת סתם הדברים ולא פירש דבעינן שיהיה מורגל בכך 18
- ודע שזה שכתבנו דמאי דאמרינן דמומר לע"ז או לחלל שבת דהוי מומר לכל התורה שהוא דוקא במי שהורגל בכך 19
הוא מחלוקת קדום בין אבות העולם. והנה התוספות בפ"ק דחולין דף י"ד עלה דההיא דאמרינן השוחט בשבת 20
וביוה"כ שחיטתו כשרה הקשו דאיך שחיטתו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיטתו. וי"ל דהתם 21
בפרהסיא והכא בצינעא ועי"ל דמשום פעם אחת לא חשיב מומר ע"כ. הרי דס"ל דבשביל פעם אחת שחלל שבת 22
לא הוי מומר לכל התורה כולה דהא התוספות הכריחו חילוק זה מההיא דשוחט את הבהמה לזרוק דמה לע"ז 23
דאמר ר"ל דשחיטתו מותרת ואף על גב דזה מיקרי עובד ע"ז וגברא בר קטלא. ואם איתא דבפעם אחת מיקרי 24
מומר לכל התורה איך שחיטתו מותרת ת"ל דשחיטת עובד ע"ז פסולה אלא ודאי דמשום פעם אחת לא מיקרי 25
מומר, ואין לומר דשאני התם דבאותה השחיטה שהוא נעשה מומר מש"ה הוא דאמרינן דשחיטתו כשרה כגון 26
השוחט בשבת או השוחט לזרוק דמה לע"ז וקודם שחיטה זו לא חלל שבת ולא עבד ע"ז והשחיטה עם חילול שבת 27
ועבודת ע"ז באים כאחד ומש"ה שחיטתן כשרה אבל לעולם דאם שחטו בשבת או ששחטו לזרוק לע"ז אם שחטו 28
עוד שחיטתן פסולה אף שלא חללו שבת ולא עבדו ע"ז כי אם פעם אחת מ"מ מיקרי מומר לכל התורה. הא ליתא 29
שהרי התוס' הכריחו עוד סברתם מההיא דאוקימנא בסוף פ"ב דחולין למתני' דשנים אוחזין בסכין ושוחטין אחד 30
לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר דשחיטתו פסולה בישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא בלא שום אחד 31
מכל אלו ת"ל דפסול אבל אי בחדא זימנא לא איתסר שחיטתו ניחא ע"כ. הרי הדבר מבואר דס"ל דמי שחלל שבת 32
או עבד ע"ז פעם אחת דלא חשיב מומר לכל התורה כולה ובפרק הדר דף ס"ט כתבו דמאי דאמרינן דמומר לחלל 33
שבת דהוי מומר לכל התורה אינו אלא באדם הרגיל לחלל שבתות ואינו נזהר בכך ודברי התוס' הללו הם יותר 34
כוללים ממ"ש בחולין ואפשר דאפילו בפעם אחת או שתיים לא הוי מומר לכל התורה. ומתשובת הרשב"א שהביא 35
מרן בטור י"ד סימן קי"ט נראה דס"ל דבעינן שיוחזק ג' פעמים בחלול שבת ואז עושה יין נסך משום דהוי מומר לכל 36
התורה אבל בפעם אחת או שתיים אינו עושה יין נסך אך מדברי רש"י בפרק הדר נראה דס"ל דבפעם אחת שחלל 37
שבת חשיב כמומר לכל התורה. וכבר הביא מחלוקת זה מרן בטור א"ח ריש סימן שפ"ט יע"ש. והר"ן בריש חולין 38
עלה דמתניתין דהשוחט בשבת כתב ודוקא בשוגג או אפילו במזיד בששחט בצינעא דאילו בפרהסיא ובמזיד הא 39
קי"ל דמומר לחלל שבת בפרהסיא שחיטתו פסולה. אבל בתוס' כתבו דאפילו במזיד ובפרהסיא שחיטתו כשרה 40
שאינו נעשה מומר אלא משחיטה ראשונה ואילך ע"כ. והנה התירוץ הראשון הוא כפי סברת רש"י שאית ליה 41
דבפעם אחת נמי נעשה בו מומר ועיין בחידושי הרשב"א עלה דמתני' דהשוחט בשבת. וראיתי בהג"א בריש חולין 42
וז"ל פעמים ושלוש אסור לאכול משחיטתו דה"ל כמו עכו"ם מיהו אותה שחיטה שנעשה בה מומר אינה אסורה ומה 43

הרב מיכאל רוזנצווייג – מקורות נוספות בענין יחסי סוגי מומרים

Page 4 of 4 – YIJE 5780 – Set 12

- 1 שישחוט אחרי כן אין ראייה ברורה להתיר אף על גב שלא עבד ע"ז אלא פעם אחת ע"כ. ונראה דהגהה זו קאי עלה
2 דמומר לע"ז או לחלל שבת דהוי מומר לכל התורה ונקט בתחלה הדינים המוסכמים וזהו שכתב דאם חלל שבת או
3 עבד ע"ז פעמים ושלש פשיטא לן דאסור לאכול משחיטתו והיינו כדברי התוספות דפרק הדר דלא הוי מומר אלא
4 ברגיל בכך וס"ל דבתלתא הויא חזקה וכמ"ש בשם הרשב"א ז"ל וכן נמי אותה שחיטה שנעשה בה מומר פשיטא לן
5 דאינה אסורה כלומר דאף אם נאמר דהלכתא כרש"י דבפעם אחת נמי נעשה מומר מ"מ אותה השחיטה שנעשה
6 בה מומר לכ"ע כשרה ובזה ניחא מתני' דהשוחט בשבת דקתני שחיטתו כשרה וניחא נמי ההיא דהשוחט לזרוק
7 דמה לע"ז דקאמר ר"ל דשחיטתו מותרת וכבר לעיל צדדנו צד זה אך מאי דמספקא לן הוא מה שישחוט אחרי כן
8 דאין בידינו ראייה ברורה להתיר דאפשר דהלכתא כרש"י דבפעם אחת נמי נעשה מומר או הלכתא כתוספות
9 דעירובין דבעינן שיהיה רגיל בכך, ועיין בהג"א עלה דמתניתין דהשוחט בשבת יע"ש
- 10 ודע שכפי מה שרצינו לדקדק מדברי רבינו דהל' מעשה הקרבנות נמצא דסברת רבינו והתוס' הם סברות הפוכות
11 דלדעת התוספות הא דאמרינן דמומר לחלל שבת או לעבוד ע"ז דהוי מומר לכל התורה בפעם אחת פשיטא דלא
12 הוי מומר אפי' בפעם אחת נמי מדברי התוספות דעירובין נראה דס"ל דלא הוי מומר אלא ברגיל בכך אך במומר
13 לדבר אחד דחשבינן ליה כמומר לאותו דבר כגון מומר לחלב דאינו מביא קרבן על החלב בהך מלתא בפעם אחת
14 לבד שאכל חלב במזיד נעשה מומר לחלב ואינו מביא קרבן על החלב וכמו שהוכחנו לעיל מדבריהם ממה שכתבו
15 בשבועות וסברתם הלזו היא סברא המתישב על הלב דודאי יש לחלק בין כשהוא מומר לדבר אחד ואנו רוצים
16 לעשותו מומר לדבר אחר דאז בעינן שיהיה רגיל ומועד לכך אבל לעשותו מומר לאותו דבר שנחשד בו בפעם אחת
17 שנחשד בו סגי. ומרן ז"ל בטור י"ד סימן ב' כתב דאף לדעת רבינו דמחלק בין מומר לפסול לענין שחיטה הוא דוקא
18 בעבירה אחרת אבל באותו דבר עצמו כגון שהוא פסול מחמת שאכל נבילה אף על פי שאינו מועד לכך כיון דחשוד
19 הוא לאותו דבר צריך לבדוק לו סכין ע"כ. ומצינו ג"כ דמומר לחלל שבת דהוי מומר לכל התורה בעינן שיחלל שבת
20 בפרהסיא וזה מוסכם מכל הפוסקים וכדאיתא בפרק הדר (דף ס"ט) אך לאותו דבר שנחשד בו אף שעבר בצינעא
21 הוי מומר לאותו דבר, הרי דיותר בנקל נעשה מומר לאותו דבר שנחשד בו ממה שיעשה מומר לעבירה אחרת שלא
22 נחשד בה. אך סברת רבינו לפי מה שכתב בהל' מעשה הקרבנות היא בהפך דמומר לחלב אינו מומר לחלב כי אם
23 הרגיל ומועד לחלב אך במומר לע"ז או לחלל שבת בפעם אחת שחלל שבת או שעבד ע"ז נעשה מומר לכל
24 התורה. והנה מלבד שהדין שכתב דמומר לחלב אינו מומר לחלב כי אם ברגיל מצד עצמו הוא קשה בעיני דלאותו
25 דבר שנחשד בו לא בעינן רגיל וכמו שכתבנו לעיל בשם מרן מה שנראה מדבריו דגבי ע"ז ושבת לא בעינן רגיל הוא
26 דבר מתמיה בעיני דמלבד שדבריו בהל' שחיטה נראים הפך מזה וכמ"ש לעיל הדבר מצד עצמו הוא תמיה שנאמר
27 שיותר בנקל נעשה מומר לכל התורה ממה שנעשה מומר לאותו דבר והדבר צריך אצלי תלמוד. ועיין במוהריק"ו
28 שורש ק"ס שהאריך הרבה בפרטי דינים הללו שכתבנו דמי שחלל שבת או עבד ע"ז אם נעשה מומר בפעם אחת
29 ע"ש
- 30 ודע דבמה שכתבנו לעיל דלדעת התוספות הא דאמרינן דעובד ע"ז או מחלל שבת דהוי מומר לכל התורה דהוא
31 דוקא במועד לכך, נראה דדוקא לשאר דברים כגון גבי עירוב ושחיטה הוא דאמרינן דבעינן שיהיה מועד לכך אבל
32 לענין קרבן כל שעבד ע"ז אפילו פעם אחת או שחלל שבת אינו מביא קרבן על שגגתו